

патъ отъ врата на врата и да прѣдоставятъ съдбата си въ зависимостъ отъ кефа, каприза на училищни настоятели и инспектори. Другиятъ членъ (чл. 3., като прибавка къмъ чл. 80. отъ стария законъ) е тъкмо толкова противоконституционенъ, колкото и цѣлиятъ законъ за сдружаванията. Защото на учителитѣ се отнема гарантираното отъ чл. 83. на конституцията право: правото да бждатъ членове на политически партийни групи, да взематъ участие въ политически и партийни събрания и манифестации, да влизатъ като членове въ работнически дружества и т. н. и т. н. Слѣдъ този законъ министерството на нар. просвѣта издаде ковъ *»Правилникъ за срѣднитѣ училища«* (утвърденъ съ височайши указъ № 45. отъ 13. септ. 1907. г.), споредъ който отново се централизира властта въ рѣцѣтъ на директоритѣ, види се, за да се подновятъ старитѣ неприязнености между тѣхъ, учители и учителски съвѣти. Това умаловажение правата на учителитѣ, било взети всѣки отъ тѣхъ отдѣлно, било взети заедно като учителски съвѣтъ, е напълно въ реда на нѣщата: нали министерството не се забави да унищожи независимия дисциплинаренъ съвѣтъ при министерството на нар. просвѣщение, като го състави сега само отъ началници на отдѣления при същото министерство, т. е. отъ непосредствено